N. 1491.

CURRENDA VI.

A. D. 1858.

N. 892.

Testimonia sepulturae subditorum Regni Sassiae in ditione Imperii Austriaci demortuorum ex officio exaranda ac legalisata horsum pro ulteriori promotione expedienda.

Juxta Intimationem Exc. C. R. Provinc. Regiminis Cracov. de 6. Mart. 1858 N. 3225. conventio mutua inita est... tenoris, ut Litteræ obitus reciproce *gratis* in utroq. Imperio ederentur, quemadmodum similis ordinatio pro subditis *Hassiæ* in Cur. X. a. e. sub N. 2626 et pro *Badensibus* in Cur. III. a. c. sub N. 684. dictatur.

Ven. Clerus hisce provocatur, quatenus post obitum alicujus subditi Sassiæ testimonium desuper *gratis* exarare ac legalisatum ad Nos promovere properet.

Quale Edictum in Sassia ad suos intuitu exarationis ejusmodi testimonii emanaverit, textus *verbalis* id præ oculis ponit sequens: »Sämmtliche Christliche aller Confessionen, oder alle diejenigen Personen, welche sonst zur Ausstellung von Todtenscheinen ermächtigt sind, haben künftig, wenn in ihren Bezirken ein Unterthan fremder Staaten ohne Hinterlassung hierländischer Leibeserben verstirbt, innerhalb vier Wochen nach dem Eintritte des Todesfalles einen Todtenschein in gehöriger Form auszufertigen; dieser Todtenschein, welcher die Angabe des vollen Namens, des Alters, des Standes oder Gewerbes und des letzten Aufenthaltsortes enthalten soll, ist an die weltliche Obrigkeit des letzten Aufenthaltsortes abzugeben, und diese hat das, was ihr sonst über die hier einschlagenden Verhältnisse etwa bekannt ist, dem Todtenscheine beizufügen, und ihn mit dem Amtssiegel zu versehen.

Auf den solchergestalt vervollständigten Todtenschein ist sodann die Attestation der dem Aussteller desselben nächst vorgesetzten Behörde darüber, »daß der Todtenschein von der zu dessen Ausstellung autorisirten Person ausgestellt werden ist,« zu bringen, und darauf ist derselbe zur Legalisation an die Kreisdirektion, und von dieser an das Ministerium des Kultus und öffentlichen Unterrichtes zur weiteren Beförderung durch das Ministerium der auswärtigen Angelegenheiten kostenfrei einzureichen.

Die Abfassung solcher Zeugniße erfolgt unaufgefordert, kosten- und stempelfrei.

Dresden den 6. Oktober 1857.

N. 1421.

L. 7. Rozporządzenie W. Rządu krajowego z d. 25. Kwiet. 1858 do L. 478 w Zeszycie VII. Oddziału II. Dziennika Rządu kraj. celem zaprowadzenia jednostajności przy poborze i wydawaniu należytości przypadających za pozwalanie do muzyki.

„1. Za pozwolenie do odbywania publicznych muzyk z tańcami ustanawia się na każden pojedynczy raz jako należytość w miastach obwodowych i owych miasteczkach, które się ze względu na ich ludność, obręb, handel i obrót handlowy z miastami obwodowemi równają, a których wymienienie w szczególności C. K. władzom obwodowym pozostawione jest, jeden Reński w mon. konw. 2. Dla reszty miejsc i dla wsi ustanawia się jako należytość trzydzieści krajcarów za pozwolenie do odbywania jakiéjkolwiek publicznéj muzyki z tańcami. 3. W wymierzeniu należytości żadnéj nie robi różnicy, czy pozwolenie do odbywania publicznych muzyk tylko do policyjnéj godziny, do zamykania przeznaczonéj, czy téż poza takową, udzieloném zostaje. 4. Przez powyższe, pod 1 i 2 ustanowione należytości zostają jednak należytości, które Rozporządzeniem Prezydyjum Krajowego z dnia 16. Października 1855 r. (Dziennik Rzqdu Krajowego Zeszyt XXIII, Oddz. II, Nr. 32, stron. 137) za otwarcie szynków poza godzinę policyjną są wymierzone, tudzież ustanowione w Rozrządzeniu Wysokiego Ministerstwa Skarbu w porozumieniu z Wysokiém Ministerstwem Spraw Wewnętrznych z dnia 3. Sierpnia 1854 (Dziennik Praw Państwa, Częśc LXXI. Nr. 203) opłaty stęplowe przy podaniach o pozwolenie do odbywania publicznych muzyk z tańcami i do trzymania otworem traktyjerń, szynków i kawiarń poza przepisaną godzinę policyjną, niezmienione. 5. Względem udzielonych pozwoleń do muzyki i za takowe odebranych należytości mają C. K. urzędy powiatowe należycie zeszyte i opieczętowane protokóła prowadzić, w których uiszczone pieniężne sumy uwidocznione być powinny. 6. Wniesione należytości za pozwolenia mają być do dotyczącego urzędu poborowego jak polityczne depozyta odstawione. 7. Ponieważ należytości za pozwalanie muzyk źródło dochodu dla miejscowego funduszu ubogich stanowią, przeto mają C. K. urzędy powiatowe z ukończeniem każdego kwartału weszłe należytości według indywidualnego spisu dotyczącym urzędom parafialnym na korzyść miejscowych biédnych przesyłać. 8. W równy sposób (ust. 5, 6, 7), należy także do niniejszego czasu i należytości, przypadające za pozwolenie do otwarcia traktyjerń i szynków pobiérać i z niemi postępować, przez co postanowienie, w Rozporządzeniu Prezydyjum Krajowego z dnia 16. Października 1855 r. zawarte, bliżéj określone zostaje. 9. Należytości za pozwolenia muzyki, które dotąd wybrane a jeszcze nie wydane zostały, mają być natychmiast według osobnych spisów dotyczącym urzędom parafialnym na korzyść miejscowych biédnych doręczone. 10. Niniejsze rozporządzenie nie odnosi się do głównego miasta Krakowa.“

N. 1421.

L. 47. Rozporządzenie W. Ministerstwa Wyznań i Oświécenia z dnia 26. Mar. 1858 z Dziennika praw Państwa Części XIII. L. 47. z 7. Kw. r. b. w Zeszycie XI Odd. I. dotyczące postępowania z sektą, pojawiającą się pod nazwiskami: Nowa Jeruzalem, Nowo-Salemici, Bracia Janowie, wyznawcy czystéj nauki xciańskiéj.

„Wedle zasad nauki, do któréj się przyznają wyznawcy sekty, pojawiającéj się w najnowszym czasie pod nazwiskami: „Nowa-Jerozolima, Nowo-Salemici, Bracia Janowie, wyznawcy czystéj nauki chrześciańskiéj,“ przeczą oni potrzebę publicznego wielbienia Bożego, równie téż nie uznawają oni, bez czego żadne spółeczeństwo istnieć nie może, niezbędności stósunków między przełożonymi i podwładnymi, i nie przypuszczają władzy kościelnéj, zaczém brakuje im wszelkiéj podstawy spółeczeństwa religijnego.

Przy takim stanie rzeczy wspomniona sekta nie może w myśl Cesarskiego Patentu z dnia 31. Grudnia 1851 r. (Dziennik Praw Państwa z roku 1852, Nr. 3*) za kościół lub towarzystwo religijne być uznana, a wyznawcy jéj uważani i traktowani być winni jako członkowie onych spółeczeństw, do których należą wedle wykazu aktu chrzesnego lub przejścia, w sposób prawny uskutecznionego. Przeto w porozumieniu z Ministerstwami Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości, tudzież Najwyższą Władzą Policyjną rozporządza się, iż przeciw tym, którzy pomienioną sektę popiérają lub w niéj udział biorą, chociażby z tém nie był połączony żaden inny uczynek, na karę zasługujący, postępować się winno wedle §. 304 księgi ustaw karnych, a gdzieby prawne Postanowienie to nie miało zastósowania, wedle Rozporządzeń Ministeryalnych z dnia 3. Kwietnia 1855 r. (Dziennik Praw Państwa Nr. 61 **) i z dnia 30. Września 1857 r. (Dziennik Praw Państwa, Nr. 198 ***)“

N. 1443.

Rozporządzenie W. Ministerstwa Skarbu z dnia 15, Kw. 1858 r., z Dzien. Praw Państwa, Części XV, N. 58, wydanéj dnia 30. Kw. r. b., w Zeszycie XIII Odd. I. dotyczące ograniczenia zawierania ślubów małżeńskich ze strony nowo-mianowanych komisarzy straży finansowéj.

„W skutek Najwyższego Postanowienia z dnia 9. Kwiet. 1858 r. niewolno komisarzom straży finansowéj przed upływem lat dwóch, licząc od dnia złożenia przysięgi, zawierać małżeństwa bez szczególnego pozwolenia Ministerstwa Skarbu. Przestąpienie zakazu tego uważaném będzie za zrzeczenie się służby przy straży finansowéj i posady otrzymanéj, oraz też przestępujący traktowanym będzie jako oddalony od posady z dniem małżeństwa sa-

---

*) Powszechny Dziennik Praw krajowych i rządowych dla Kraju koronnego Galicyi i Lodomeryi z roku 1852 Część III. N. 7, Stronica 26.

**) Dziennik Rządu krajowego dla Okręgu Administracyjnego Krakowskiego, Rok 1855, Oddział piérwszy Zeszyt XIX, N. 73, Stronica 247.

***) Tamże Rok 1857, Oddział piérwszy, Zeszyt XXXVIII, N. 198, Stronica 588.

mowolnie zawartego. Rozporządzenie takowe atoli zastósowanie znajduje tylko do komissrzy przy straży finansowéj nowo-zamianowanemi być mających od dnia niniejszego Postanowienia Najwyższego, i nie stoi w drodze, by żonaci oficerowie, urzędnicy i respicyjenci przy straży finansowéj nie mieli być mianowanemi w przyszłości na urząd komisarzów straży finansowéj. Aby zaś nikt nie mógł się wymawiać niewiądomością niniejszego Zarządzenia Najwyższego, takowe w dekrecie nominacyi dosłownie ma być zamieszczone. Rozporządzenie Ministerstwa Skarbu z dnia 6. Września 1857 r., wedle którego prowizoryczni komisarze straży finansowéj tak długo nie mogą zawierać ślubów małżeńskich, dopóki nie otrzymają stanowczego potwierdzenia na posadach swych, niniejszém nie zmienia się.“

L. 923.

W Dekanacie Myślenickim następujące rzeczy w r. 1857. do kościołów sprawiono, uskuteczniono:

1. W Krzywaczce, wydali na poprawę kościoła parafianie 450 ZłR., odnowiono kadzielnicę za 7 ZłR. sprawiono naczynia do Chrztu ś. za 18 ZłR. odnowiono pucyfikał za 6 ZłR. sprawiono baldachim nowy za 75 ZłR. za staraniem i datkiem Jks. Rutkowskiego proboszczą. *2. W Izdebniku,* sprawiono dwa przenoszne ołtarze, przedołtarze za 20 ZłR., nową Chorągiew i wyzłocono kielich za staraniem i przyczynieniem się w pieniądzach Expozyta miejscowego Jks. Zubritskiego. Tudzież W. P. Spor dziedzic Podhybia darował do kościoła piękny obraz złożenia z krzyża P. Jezusa. *3: W Lubniu,* WJks. Ignacy Dziubek własnym kosztem sprawił do kościoła miejscowego Mszał 13 ZłR, dwa obrazy, jeden ukrzyżowanego, a drugi do grobu złożonego P. Jezusa, odnowił obraz ś. Jana Kantego, i Rafała Archanioła za 75 ZłR. tudzież odnowił Chrzcielnicę. Za przykładem swego Pastérza sprawili parafianie chorągiew do kościoła. *4. W Sulkowicach,* całkowicie odnowili parafianie kościół i odmalowali za sumę 1600 ZłR. naprawili mur około kościoła, i stacye w nim umieszczone w kwocie 140 ZłR. a Jks. Proboszcz sprowadził kociołek na wodę święconą z Pragi i kropidło; sprawili także parafianie kielich za 45 ZłR. *5. W Lanckoronie*, sprawili parafianie mszał za 18 ZłR. a Proboszcz miejscowy dwie kapsule do chorych za 4 ZłR. *6. W Jaworniku*, sprawili parafianie trzy Chorągwie: Jędrzéj Woźniak, Jan Łapiński, i Antoni Rokocki. *7. W Trzebuni* sprawili Parafianie pająka za 75 ZłR. Obraz św. Trójcy, kolumny w Wielkim Ołtarzu za 48 ZłR. posadzkę kamienną za 60 ZłR. Zaś Jks. Józef Hanuszowski sprawił za swoje pieniądze: Zasłonę za 18 ZłR. przyozdobił Ambonę za 9 ZłR. kupił sukno do nakrywania Ołtarzy za 20 ZłR. Na cmentarzu stanął okazały nadgrobek z krzyżem kamiennym. *8. W Bieńkowce* oparkanili parafianie kościół.

Niechże Ten, który wyrzekł: *Wszelki, który mnie wyzna przed ludźmi, wyznam go i ja przed Ojcem moim, który jest w Niebiesiech.* Mat. X. 32. sowicie nagrodzi gorliwość około ozdobienia domu Bożego.

Josephus Alojsius,
Episcopus Tarnoviensis.

E Consistorio Episcopali,
Tarnoviae, die 25. Maji 1858.
PAULUS PIKULSKI, Cancellarius.

Typis Anastasii Rusinowski Tarnoviæ.